

Зміст

Чотирнадцятий Йольський хлопець (Ісландія) <i>Юліта Ран, Ксенія Маркевич</i>	5
Щасливого Різдва, Карле! (Швеція) <i>Сашко Дерманський, Євгенка Чугуй</i>	20
Уночі Бефана ходить... (Італія) <i>Мія Марченко, Наталя Гайда</i>	38
Дрезденське диво (Німеччина) <i>Олег Чаклун, Ірина Костиренко</i>	60
І раптом усе засяяло (Індія) <i>Оксана Давидова, Юлія Веретільник</i>	78
Повертайся, соколе (Азербайджан) <i>Юлія Ілюха, Мар'яна Микитюк</i>	96
Ян і Червоний Дракон (Китай) <i>Ганна Осадко, Ксенія Маркевич</i>	111

Чотирнадцятий Йольський хлопець

Написала
ЮЛІТА РАН

Ілюстрації
КСЕНІЇ МАРКЕВИЧ

Коли дні стали короткими, а вітри над Ісландією — такими холодними, що замерзли навіть чорні піски на узбережжі та довгі стрічки доріг...
Коли у містечку між океаном і долиною гарячих джерел-гейзерів кожен будинок обвили сяючі гірлянди...

Коли у першу неділю Адвенту мама запалила одну з чотирьох свічок у різдвяному вінку, що лежав на підвіконні, — і малесенький язичок полум'я відбився у шибці...

Тоді Ейнар прилип носом до вікна і вдивлявся у ніч. Далекий промінь ліхтаря на маяку прорізав темряву і вихоплював з неї гострі скелі

на березі. Ейнар не відривав від них погляду і пошепки повторював імена Йольських хлопців, усіх тринадцяти, одне за одним.

— Кривоніжка, Той, хто живе в яру, Коротун, Той, хто облизує ложки, Той, хто облизує горщики, Той, хто облизує миски, Той, хто грюкає дверима, Пожирач скиру*, Ковбасний злодюжка, Той, хто заглядає у вікна, Той, хто обнюхує одвірок, М'ясний гак і Той, хто випрошує свічки.

Він вірив: просто зараз, коли люди святкують наближення Різдва, тринадцять різдвяних тролів спускаються з гір і чимчикують таємними стежками по всій Ісландії. У дім Ейнара вони мають прийти з моря — бо де сховатися у долині гейзерів? Не у джерелах же, з яких раз у раз б'ють гарячі фонтани?

Маргрет брала брата на кпини:

— Йольських хлопців не існує! Як ти собі це уявляєш? Десь у печері живуть тринадцять курдупелів, у яких матуся — людожерка Гріла, а тато — лежень Леппалуді? Пхе! Маячня для немовлят!

Самій Маргрет нещодавно виповнилося одинадцять, і вона заявляла, що більше не вірить у тролів та ельфів. Хоча в Ісландії у них вірять майже всі дорослі!

Анна і Крістін сміялися:

— Чого ти їх так чекаєш? Нам вони принесуть цукерочки, бо ми добре поводитись. А тобі — тільки картоплю, бе-бе-бе!

Восьмирічні Анна і Крістін були старші за Ейнара на два роки. Вони не сумнівалися в існуванні Йолаасвейнарів, але чекали не тролів, а їхніх маленьких щоденних подарунків.

Батьки говорили:

— Відлипни від вікна, ходи почитай книжку. А на Йолаасвейнарів ще встигнеш початувати: перший з'явиться лише дванадцятого грудня, а останній піде від нас аж шостого січня. Зараз ще дуже рано, чуєш?

Мама і тато Ейнара добре знали на тролях. А також на русалках-ундинах, гномах-цвергах, льодових велетнях та інших істотах, що

* *Скир* (ісл. *Skyr* ['sci:ɣ]) — кисломолочний продукт, різновид ісландського йогурту. Він дуже густий і настільки щільний, що його можна віднести до м'яких сирів.

мешкають у барвистих горах і зелених долинах Ісландії. Адже Ейнарові батьки — письменники. А письменників, до речі, чимало у цій країні, де дуже люблять читати і щороку друкують купу нових книжок.

Ейнар вірив батькам, але читання відкладав на Різдвяну ніч. Коли після святкової вечері та феєрверків уся родина надягне теплі піжами, зручно вмотиться у ліжках та зануриться у нові книги, що обов'язково знайдуться під ялинкою. Разом із шоколадними цукерками, звісно.

А до того він мав побачити Йольських хлопців! Ейнар мріяв стати одним із них, чотирнадцятим братом. Бодай на одне Різдво! Бо життя Йоласвейнарів — суцільні казкові пригоди та бешкетування. І ніякої тобі школи чи прибирання розкиданих кубиків леґо.

Час спливав. Ейнар спочатку кліпав, потім куняв, а згодом згорнувся калачиком просто на підвіконні — і тато на руках забрав його з вітальні та вклав до ліжка.

Мама увімкнула нічник у вигляді кита й заспівала улюблену колискову сина:

Мій солодкий малюче, відпочиньмо у тиші,
Та за вікнами, ззовні, чиєсь бачу обличчя*...

А вранці мама сказала, що днями треба поїхати за новим вовняним одягом.

— Бо як зустрінете Різдво у старих шарфах і светрах,— підхопив тато,— Йольський кіт забере вас до себе. А він дуже страшний, пазурі гострі, наче леза! Хоча що це я, діти? Мовчу, мовчу. Бо тільки згадаєш Йольського кота, а він у твою хату — шусть!

* Тут і далі — слова з ісландської народної колискової «*Bíum bíum bambaló*».

Анна і Крістін заворожено витріщили очі, Маргрет їх закотила, а Ейнар застиг, не донісши ложку до мисочки зі скиром і ягодами. А що як він постійно згадуватиме Йольських хлопців? Може, тоді вони з'являться раніше, ніж зазвичай, і візьмуть його бешкетувати з собою?

— А Йольський кіт живе у печері разом з Йольськими хлопцями? — запитав Ейнар.

— Так, — відповіла мама. — Він чорний-пречорний, завбільшки з бика, і завжди вештається разом з Йоласвейнарами, видивляється зеленими очиськами, кого б то схопити, хто з людей був страшенним неробою і не заслужив на новенький вовняний одяг до свята. А тепер мерщій доїдайте, шкільний автобус чекати не буде.

Цілий день Ейнар діяв за планом. Старого шкільного собаку назвав Кривоніжкою. Другу Олафу прошепотів за обідом:

— Та ти просто шостий брат.

— Хто? — не зрозумів Олаф.

— Той, хто вилизує миски, ось ти хто!

Однокласникам, що гуртом навалилися на двері, сказав:

— Грюкаєте, наче сьомий Йоласвейнар.

Але нічого не сталося. Жоден із тролів так і не з'явився.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Щасливого Різдва, Карле!

Написав
САШКО ДЕРМАНСЬКИЙ

Ілюстрації
ЄВГЕНКИ ЧУГУЙ

I

Повний місяць зрідка пробивався крізь хмари. Дрібні сніжинки розсікали морозне повітря й безупинно засипали й так геть заметену дорогу. Здавалося, небо надумало перетворити на одну величезну кучугуру всю Швецію. Дивна, якщо не сказати чудернацька, процесія наближалася до вкутаного снігом і передсвітанковою дрімотою містечка. Всі подорожні теж були добряче присипані снігом, тож годі було й роздивитися їх одразу.

Уноці Бесрана ходить...

Написала
МІЯ МАРЧЕНКО

Ілюстрації
НАТАЛІ ГАЙДИ

Найкраще Різдво Луїджі припало на шостий рік його життя. Тоді він святкував його у бабусі Антонетти, у старовинному сільці, що, немов голуб у гніздечку, зачаїлося поміж вершин Апеннінських гір. І хоч скільки вже часу минуло, Луїджі повсякчас згадує оте своє шосте Різдво, бо саме тоді він дізнався про потворну стару фею Бефану та її вірну подругу Різдвяну зірку трохи більше, ніж знає решта італійських дітлахів...

В Антонетти — бабусі Луїджі — п'ятеро дітей, тобто в Луїджі четверо тітоньок і дядечків. Це на цілих чотири різдвяні подарунки біль-

Дрезденське диво

Написав
ОЛЕГ ЧАКЛУН

Ілюстрації
ІРИНИ КОСТИРЕНКО

1.

Хрускіт сухих гілок та шурхіт осіннього листя линув лісом. Хтось важко, але впевнено спускався пагорбом, уже припорошеним першим снігом. Це велетень Гетельхайзер повільно спускався з Рудних гір і прямував до великого міста, яке мерехтіло внизу своїми вечірніми вогнями.

Його печера ставала все холоднішою та похмурішою. Зима наближалася. Треба було заpastися харчами, свічками і смаколиками. Гетельхайзер нікому не признавався, що полюбляє солоденьке. Тому всі

І рантом усе засягло

Написала
ОКСАНА ДАВИДОВА

Ілюстрації
ЮЛІЇ ВЕРЕТІЛЬНИК

Пранай дивився у вікно. По шибці вистрибував сонячний промінчик, який і розбудив хлопця. А там далі, за склом, на невеличкому виступі сиділа мавпа. Вона мружилася на сонці й ліниво чухала бік. Хотілося тихенько прочинити вікно і погладити її по волохатій спинці. Та батьки заборонили це робити. Бо мавпа може прожогом заскочити до кімнати, зчинити безлад, попсувати чи вкрасти речі. Пранай це й сам знав. Але якщо прочинити вікно зовсім трі-і-і-ішечки...

Повертайся, соколе

Написала
ЮЛІЯ ІЛЮХА

Ілюстрації
МАР'ЯНИ МИКИТЮК

1.

Сьогодні я побачив диво. Побачив випадково і ледь не розчавив його, коли ми з Саміром мчали, не розбираючи дороги. Ми обоє утікали від мого старшого брата Нургюна, який гнався за нами із замашним дрючком. Брат був дуже сердитий, що ми без дозволу взяли його планшет, і погрожував відлупцювати нас, щойно впіймає. Ми бігли поряд, веселі та збуджені, адже знали, що це лише гра і бити нас Нургюн не буде. Щоби не впасти, доводилося дивитися

Ян і Червоний Драконт

Написала
ГАННА ОСАДКО

Ілюстрації
КСЕНІЇ МАРКЕВИЧ

Найбільше місто світу ніколи не спить. Та й як тут заснеш, коли в цьому надсучасному мурашнику живе аж 33 мільйони людей! А це, якщо ви не знаєте, 33 із шістьма нулями! Уявляєте, 33 000 000 людей, які постійно кудись поспішають, розмовляють по телефону, їдять на ходу, працюють на величезних заводах чи в офісах. Старі квартали тут стоять поруч із хмарочосами, а ще містом тече величезна ріка — Янцзи. І через річку, і через дими тисяч фабрик та заводів Чунцін іще називають «містом туманів». Через смог тут важко дихати, і більшість людей завжди носять на обличчі маски. Тому їх важко розрізнити — однаковісінькі замасковані люди-мурашки...